

Chương 6

Khuong Diệu trở lại khách sạn, lăn cả người lên giường, vùi đầu vào gối.

Mặt của cô lúc này nóng bừng lên rồi. Giống như uống rất nhiều rượu, lòng thì mê mẩn, đầu cũng choáng váng.

Mùi ngón tay giao nhau với nam thân a a a a.

Từ lúc cô lớn đến giờ chưa từng gặp mộng xuân, cũng chưa từng có những cảm xúc trực quan cực đoan như thế.

Thật muốn mở cửa sổ ra hét mấy tiếng, nhưng lại sợ ảnh hưởng người khác. Huống chi trong phòng cũng không phải chỉ có mình cô.

Cô gái cùng phòng đang tắm rửa tên là Tôn Thanh, làm cùng phòng với Khuong Diệu, đều là nhân viên tạo hình, nhưng kinh nghiệm của cô ấy lại ít hơn Khuong Diệu.

Cô ấy vừa tắm xong, Khuong Diệu nghe thấy tiếng mở cửa thì bò dậy, làm bộ như không có việc gì tựa vào đầu giường, nhìn di động.

Tôn Thanh lau tóc hỏi: “Khuong Diệu, hôm nay nắm tay với Phó Đình Xuyên, cảm giác thế nào?”

“Cảm giác gì?” Đầu Khuong Diệu cũng không ngẩng lên.

“Tay nam thân ấy, cảm giác thế nào?” Con gái đương nhiên sẽ luôn hóng chuyện.

“Thì... là cảm giác bàn tay thôi. Có thể là cảm giác gì nữa chứ.” Khuong Diệu tìm không ra từ nào để hình dung, đương nhiên, cảm giác mặt đỏ tim đập cô chỉ nghĩ một mình thôi.

Trong những cuộc nói chuyện của những người trưởng thành luôn có một số đề tài cấm kỵ. Tôn Thanh ngồi xuống bên giường cô, nhướn mày hỏi: “Có giống trong truyền thuyết không... Vừa chạm đã ứót?”

“Nói cái gì đâu!” Khuong Diệu nóng mặt, lấy gối đầu ra đánh cô nàng: “Tôi cực kì thuần khiết đấy nhé”.

“Thôi đi nàng, giờ trên Weibo các bạn nữ đều kêu gào muốn ngủ với Phó Đình Xuyên đấy, không nghĩ tới chuyện đó thì tôi không tin đâu”. Tôn Thanh né

tránh cái gỏi của cô, quay đi lấy máy sấy chĩa về phía Khương Diệu: “Tôi nói thật mà chị còn dám đánh tôi?”

Khương Diệu bị gió thổi đau, đành phải xoay mặt ngã xuống giường, vừa la vừa dụi mắt: “Cô tránh ra đi mà.”

Tôn Thanh cũng không muốn trêu chọc cô nữa, rút đầu cắm, quay lại nhà về sinh.

Nói thật thì Khương Diệu cũng không có phản ứng giống như Tôn Thanh nói, kiểu kích động về thân thể đó.

Ngược lại, hâm mộ Phó Đình Xuyên hơn mười năm, cô lại có ảo tưởng về anh rất nhiều.

Trong mắt cô, người đàn ông đó giống như thần thánh, không thể xâm phạm, anh luôn khiến người ta có một cảm giác cảm phục, xuất phát từ nụ cười tràn đầy thiện ý, bề vai dày rộng và hơi thở đầy tính an toàn, cơ thể của anh, vẻ mặt, cử chỉ, đều vô cùng điềm tĩnh.

Khiến cho cô không thể có những suy nghĩ liên qua đến sắc tình gì đó.

Trước kia cô từng thấy một câu nói như vậy, rất đúng tâm tình của một fan như cô.

“Từ lúc bắt đầu, em chỉ biết, cho dù em có liều mình trèo non lội suối đi đến trước mặt anh, khóc lóc nói rằng em yêu anh, anh cũng chỉ lịch sự gật đầu rồi nói cảm ơn”.

Không có ước mong đòi hỏi, không yêu cầu đáp lại.

Biết mình ngưỡng mộ anh, mà anh cũng vui vẻ khi có nhiều người hâm mộ như thế, chỉ vậy thôi là đủ.

Đó là tất cả tình cảm của cô dành cho Phó Đình Xuyên.

**

Ban ngày quá mức phấn chấn, Khương Diệu mất ngủ.

Trần trọc mà vẫn không có chút buồn ngủ nào.

Cô kéo chăn ra, rón rén đứng lên khỏi giường, mặc áo khoác rồi đi ra ngoài.

Đêm đã khuya, công viên khách sạn cũng vô cùng yên tĩnh, lá cây bạch quả rơi đầy đất, mùi hoa quế phảng phất nơi chớp mũi.

Gió như mang một màu sáng nhạt, lướt qua cỏ cây, ào ào ào ào, như mùa thu ngâm một khúc thơ ca.

Cô đi trên đường đá một đoạn, đột nhiên nhìn thấy phía cuối công viên có một bóng đen rất lớn.

Nhìn kỹ một lúc, là một người đàn ông đang ngồi xổm.

Khương Diệu bước lại gần hai bước mới nhận ra người kia.

Phó Đình Xuyên.

Tóc anh màu đen sẫm, giống chìm giữa bóng đêm.

Đầu vai anh rất thẳng, ngồi như vậy cũng không hề có vẻ khúm núm.

Tay phải rồi tay trái bứt bứt thứ gì đó rồi ném vào trong bụi cỏ.

Lúc khoảng cách giữa cô và anh càng lúc càng ngắn, Khương Diệu nghe thấy anh đang thúc giục thứ gì đó: “Ăn đi... Mau lên...”

“Phó tiên sinh?”

Khương Diệu không biết có nên qua chào hay không, nhưng tiếng lòng lại muốn đến hỏi thăm.

Người kia hơi nghiêng mặt, thấy Khương Diệu phía sau thì tươi cười: “Khương tiểu thư.”

Anh vẫn nhớ tên cô, đối với Khương Diệu mà nói, chắc chắn là hết sức vui mừng.

Phó Đình Xuyên ném miếng cuối cùng rồi phủi tay đứng lên.

“Anh đang nhìn gì thế?” Khương Diệu vừa hỏi vừa đi đến gần vườn hoa, cúi đầu nhìn.

Phía sau lùm cây không tính là cao lắm, một con mèo trắng bạch.

Một con mèo hết sức bình thường, lại rất ốm yếu, mặt cũng tong teo.

Quanh khách sạn tất nhiên không thiếu mèo hoang, hơn nữa đây lại gần công ti điện ảnh, nhiều người ở thì động vật lưu lạc cũng sẽ tập trung nhiều.

“Mèo hoang,” Phó Đình Xuyên phủi tay rồi nói: “Tôi chạy bộ thì nghe tiếng kêu nên tìm đến, nhìn thấy tôi nó lại không gọi nữa”.

Lúc này Khương Diệu cũng ngồi xỏm xuống, hai tay cô khoanh lại đặt trên đùi, nhìn chăm chăm một nhúm lông màu trắng kia.

Cô nhìn thấy trên mảnh đất trống bên cạnh con mèo có mấy mảnh bánh mì nhỏ: “Anh cho nó ăn mỳ à?”

“Trước phim trường chỉ có cái này”. Giọng điệu của Phó Đình Xuyên đều đều, tiếng nói vang lên phía trên đỉnh đầu Khương Diệu: “Nhưng nó không ăn miếng nào”.

Âm sắc của anh khô như cát lại mềm mại như nước, giống như hơi ẩm của đêm thu.

Khương Diệu cảm giác được vẻ oán trách trong giọng điệu đó, khước mắt hơi cong lên: “Mèo thường không ăn cái này”.

“Sắp chết đói rồi còn kiêng ăn!” Người đàn ông này còn cố ý nhìn con mèo trách móc.

Con mèo trắng đáng thương vẫn không nhúc nhích như trước, cả người lạnh run.

Khương Diệu đứng dậy: “Em đến trước đại sảnh hỏi xem có chân giò hun khói không, tuy mèo không thích thứ này lắm nhưng mà ăn một chút vẫn được”.

Nói xong cô xoay người chạy về con đường cũ.

Phó Đình Xuyên nhìn chăm chú bóng dáng người kia một lúc mới thu hồi tầm mắt, tiếp tục nhìn con mèo trắng nhỏ ở đây.

**

Rất nhanh Khương Diệu đã mang thịt hun khói tới.

Không phải loại lớn như bình thường mà là từng túi nhỏ.

“Trước đại sảnh chỉ có loại túi này, em lấy từ trong đó ra”. Khương Diệu vừa giải thích vừa dùng răng cắn túi thịt: “Chỉ có cái này”. Cô mở túi lấy một miếng nhỏ rồi ném tới trước mặt con mèo, nói: “Chắc chắn sẽ ăn.”

Mùi chân giò hun khói rất nóng, con mèo nhỏ ngửi được mùi thì góc đầu lên, mũi hít hít rồi mở miệng cắn xé.

“Con quỷ nhỏ này...” Phó Đình Xuyên thở dài thật mạnh.

Con mèo trắng ăn rất tập trung, nhìn đáng yêu vô cùng. Lông sau gáy nó mềm mềm, Khương Diệu nhìn thôi mà lòng cũng mềm nhũn, cô không nhịn được vươn tay tới sờ sờ đầu nó.

“Ồi.”

Tiếng hô nhỏ bé yếu ớt xuyên thủng màn đêm, Phó Đình Xuyên vội vàng cúi đầu: “Sao thế?”

Cô gái ngồi xổm bên cạnh từ từ đưa tay lên, giống như học sinh xấu hổ giơ tay xin đi vệ sinh trong lớp: “Bị cào rồi.... tại em không chú ý.”

Dưới ánh đèn đường, bàn tay trắng nõn mịn màng như bơ sữa.

Ngón tay giữa có một vết đâm rất nhỏ, máu đỏ rỉ ra, cực kì chói mắt.

Tim Phó Đình Xuyên như đập nhanh hơn, trừng mắt tìm con mèo nhỏ.

Tên kia đã lùi về sau hai bước, trên miệng còn ngậm miếng thịt cảnh giác hai người bọn họ.

Phó Đình Xuyên không biết nên nói gì, trách cứ con mèo kia, hay là nên ân cần hỏi thăm người con gái đó?

Hình như nói gì cũng không ổn.

“Mèo hoang rất hay cảnh giác”. Cũng may đối phương đã mở miệng trước: “Chân trước của nó còn bị thương nữa.”

Khương Diệu lấy di động ra, bật đèn sáng choang rồi chiếu về phía chỗ kia: “Anh thấy không?”

Phó Đình Xuyên nhìn chân trước của con mèo, bàn tay bên trái có một vết thương lớn màu đỏ sậm, hình như còn bị sinh mổ.

Vừa rồi nó vẫn nằm úp sấp, móng vuốt giấu dưới người cho nên anh mới không nhận ra.

Khương Diệu tắt đèn đi, liếc mắt nhìn thời gian trên điện thoại, 00:27.

“Khuya rồi, về thôi.” Cô đứng dậy, lấy hai miếng chân giò hun khói còn lại xẻ nhỏ rồi ném vào trong bụi cỏ.

Phó Đình Xuyên nhìn về phía Khương Diệu, từ tâm mắt của anh có thể nhìn thấy vàng trán tròn trịa và chóp mũi khéo léo của cô. Anh hỏi: “Thế con mèo này?”

“Mười hai giờ rồi,” Khi nói chuyện cô đều không nhìn anh, giống như sợ hãi: “Ngôi sao bọn anh mà thức đêm, ngày mai khí sắc sẽ không tốt, da cũng không đẹp đâu”.

“Bệnh nghề nghiệp mà.” Phó Đình Xuyên thản nhiên tiếp lời.

Anh còn nhớ tới vết thương kia, vội nói: “Tay cô bị cào như thế phải đi tiêm vắc-xin phòng bệnh đi.”

Khương Diệu khoát khoát tay: “Đừng lo mà, miệng vết thương không sâu, trong phòng em có còn iod, tiêu độc rồi bôi thuốc mỡ là được rồi.”

Gan lớn nhỉ, sao mấy cô bé thời nay không lo cho cơ thể mình chút nào hết vậy?

Phó Đình Xuyên lại nhin không được nhìn xuống tay cô.

Đúng thế, cô đã không lo lắng sống chết của mình, anh cũng không thể nói gì hơn được.

“Mèo thì sao?” Phó Đình Xuyên nheo mắt, con mèo trắng vẫn còn đang gắp miếng thịt vụn bên kia.

“Chúng ta đã có hết sức rồi,” Khương Diệu thở dài: “Đấu tranh sinh tồn mà, ít nhất đêm nay nó cũng được no bụng, về sau tùy vào tạo hóa thôi.”

“Cô ghét nó cào cô à.” Bỗng nhiên Phó Đình Xuyên nói ra một nghi ngờ vô cùng kì lạ.

“Không phải,” Khương Diệu không hiểu sao anh lại kết luận như thế, “Anh nghĩ em không cứu nó vì nó cào em à?”

“Không thì tại sao?”

“Cứu nó về thì nuôi ở đâu chứ? Cũng không có thời gian chăm sóc, bên cạnh lại không có bệnh viện thú y, đoàn làm phim chúng ta nay đây mai đó, cứ thay đổi hoàn cảnh của nó như thế cũng rất không có trách nhiệm”. Khương Diệu ngược mắt nhìn Phó Đình Xuyên: “Cả thế giới này nhiều con vật hoang như thế, cũng không có cách nào chăm sóc bọn nó hết được, đúng không?”

Xung quanh yên ắng, Phó Đình Xuyên cũng không nói gì.

“Đi thôi,” Khương Diệu khẽ thúc giục: “Trở về đi mà, Phó tiên sinh, khuya lắm rồi.”

Cô mong anh đi nghỉ sớm, quay phim mệt như vậy, anh ngủ nhiều một chút mới tốt.

“Ừ”. Cuối cùng người đàn ông này cũng trả lời: “Cô đi trước đi”.

Khuông Diệu đi phía trước, Phó Đình Xuyên theo sau, hai người cứ một trước một sau như vậy, bước đi chậm chậm.

Khuông Diệu cảm giác được người phía sau dừng chân.

Cô quay đầu lại thì thấy Phó Đình Xuyên quay về chỗ kia.

Anh không nghĩ nhiều vội vàng cởi áo khoác xám bên ngoài ra, trên người chỉ còn một chiếc áo ngắn tay.

Phó Đình Xuyên cúi người xuống, dùng chiếc áo đó gói con mèo lại kỹ lưỡng, ôm vào khuỷu tay.

Cánh tay anh hở ra ngoài càng có vẻ rắn chắc hơn ngày thường.

“Có thể cứu được một con thì cứu một con”. Anh nhanh chóng bước tới bên cạnh Khuông Diệu.

Trong mắt anh như có cả trời sao, vô cùng xán lán, giống như quay trở về năm hai mươi tám tuổi.

Con mèo trong lòng kêu meo meo hai tiếng.

Anh đứng trước mặt cô, không hề có chút băn khoăn nào, đầy chắc chắn nói: “Tôi sẽ nuôi”.